

O, PĂDURE AMORTITĂ...

Claudiu Românu

O, pădure amortită! De ce-ți `pleci crengile-n jos?
De ce plângi aşa dramatic transmitând un gol în suflet?
Unde-ți sunt a tale păsări ce-mi erau chiar de folos
Când cântau din vocea caldă transformând sunete-n urlet?

O, pădure amortită! Unde-ți sunt apele reci?
De ce nu mai spui nimic, de ce stai azi în surdină?
Unde este-al tău izvor, încunjurat de mii de melci?
Unde este al tău glas? Vino astăzi de m-alină!

O, pădure amortită! De ce nu vrei să-mi răspunzi?
De ce ai muștit pe veci, de ce nu vrei să-mi vorbești?
Unde-ți este vîtatea, unde-ți sunt pașii plăpânzi?
Unde este al tău foșnet care îmi spunea povești?

O, pădure amortită! Unde ești, de ce-ai plecat?
Nu mai vrei să spui nimic din inima-ți împietrită?
De ce tac și nu-mi vorbești? Nu mă mai simt fermecat.
Nu te văd. Ai dispărut. Te-ai ascuns. Îmi ești zgârcită!

O, pădure amortită! Cam Tânțiu am realizat
Că nu este vina ta, n-ai știut ce se întâmplă,
Au venit cu gândul rău, au venit și te-au tăiat.
Te-au lăsat inconștientă ca o lovitură-n tâmplă.

O, pădure amortită! Nu mai miști, nu mai respiți,
Ai rămas neobservată în imaginea ce vine.
O, pădure amortită! Nu mai văd deloc sclipiri.
Ești hârtii. Te văd din nou... în desenul de pe tine.